SJORS

van de Rebellenclub

23 MEI 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 21

Vragen staat vrij

Kunt u mij iets vertellen over het kameleon?

Ineke Coret, Zaandam

Een kameleon is een heel vreemdsoortig dier. Op de eerste plaats zijn het de merkwaardige ogen van het dier, die los van elkaar naar verschillende kanten kunnen kijken, welke de voornaamste eigenaardigheid uitmaken. Verder beschikt dit dier over de mogelijkheid om van kleur te veranderen, zodat het niet opvalt in zijn omgeving. Kameleons behoren tot de hagedissen, maar verscheidene geleerden vinden dat ze zó sterk van hagedissen verschillen, dat ze in een aparte klasse thuishoren. Het zijn temperamentvolle dieren, die slechts zelden in gevangenschap kunnen worden gehouden. Dat komt niet omdat het zo moeilijk is om hun de juiste voeding en huisvesting te geven, maar omdat ze eenvoudig niet in gevangenschap kunnen leven. Kameleons houden zich op in bomen en struiken, waar ze zich met handen, voeten en staart aan twijgen en takken vastklampen, terwijl hun ogen alle richtingen afspeuren op zoek naar insekten, die hun dagelijks dieet vormen. Zien ze een insekt dat naar hun smaak is, dan worden de beide ogen erop gericht, de mond gaat eventjes open en er flitst een tong van geweldige lengte uit, die terugkeert met het insekt vastgekleefd op de punt. Er wordt wel beweerd dat grote kameleonsoorten, die zestig centimeter lang kunnen worden, op die manier zelfs andere hagedissen en boomkikkers verorberen.

Meestal houden kameleons zich (op hun ogen na) doodstil. Doordat hun kleur bovendien overeenkomt met de omgeving, is het voor hun prooi heel moeilijk om hen te ontdekken. Als ze zich voortbewegen, gaat dat heel langzaam, maar in geval van nood kunnen ze er ook flink de pas in zetten. De meeste kameleons leggen eieren, die door de zonnewarmte worden uitgebroed, maar er zijn er ook die levende jongen ter wereld brengen. Er bestaan tachtig verschillende soorten, die hoofdzakelijk voorkomen in Afrika en op het eiland Madagascar.

Willy Schobben

Ik zou graag iets willen weten over de trompettist Willy Schobben.

Leendert Schuringa, Groningen

Willy Schobben begon op zesjarige leeftijd trompet te spelen. Hij maakte op zijn instrument zulke goede vorderingen, dat hij al spoedig lessen kon gaan volgen bij Imam Landheer, destijds concertmeester van het Stedelijk Orkest van Maastricht. Nadien werd hij leerling op het Muzieklyceum in die stad, waar hij zowel trompet- als pianolessen kreeg. Op veertienjarige leeftijd trad hij als trompettist toe tot het Stedelijk Orkest van Maastricht, dat toen onder leiding van Henri Hermans stond. Op zijn zeventiende jaar ging hij over naar de lichte muziek. Hij werd gecontracteerd door John Kristel en ging met hem op tournee. In 1936 trad Willy Schobben in dienst van de A.V.R.O., als trompettist bij het orkest van Hans Mossel. Van 1939 tot 1943 maakte hij vele reizen door Europa. In januari 1946 kwam hij terug bij de A.V.R.O., ditmaal als trompettist van de „Skymasters", het radiodansorkest onder leiding van Pi Scheffer. In dit orkest ontwikkelde Willy Schobben zich tot een trompettist van grote bekendheid. In deze tijd sloot hij ook een hechte vriendschap met de Engelse trompettist Eddie Calvert, die wereldberoemd is als „de man met de gouden trompet". Toen het orkest „De Zaaiers" werd opgericht, werd Willy Schobben aangesteld als eerste trompettist. Bekende nummers van hem zijn „Trumpet Tango" en „Mexico". Willy Schobben woont in Hilversum aan de Laan 1940-1945.

Het kameleon

Peter Alexander

Ik heb een film gezien van Peter Alexander. Kunt u mij iets over hem vertellen?

Adriaan van Galen, Boxtel

De zanger en filmster Peter Alexander werd op 30 juni 1926 in Wenen geboren. Zijn eigenlijke naam is Peter Neumayer. Na zijn gymnasiumtijd bezocht hij de toneelschool en heeft samen met Johan Heesters en Marika Rökk in operettes gespeeld. In 1953 won Peter in München de eerste prijs in een schlagerwedstrijd en sindsdien is hij vooral bekend door zijn grammofoonplaten en films. In 1952 is hij getrouwd met de Weense toneelspeelster Hilde Haagen. Zij hebben een dochtertje: Suzanne. Peter Alexander is te bereiken via Export Film, München 25, Postbox 55.

Waar kan ik terecht voor uitgebreide inlichtingen over parachutespringen?

J. v. d. Ham, Luijksgestel

Het beste kun je je daarvoor wenden tot de Eerste Nederlandse Parachutistenclub, Utrechtse Jaagpad 17a, Leiden. Veel succes!

Weet u het adres van Rudi Liebrechts? *J. Henrotte, Kockengen*

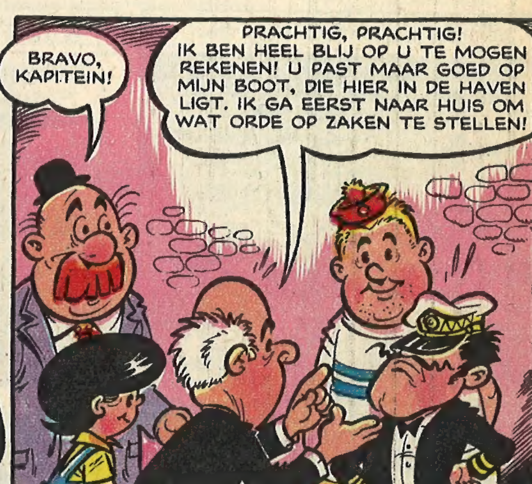
Rudi Liebrechts woont in Vlaardingen. Zijn adres is: Beethovensingel 133.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

TOEN HET GEZELSCHAP OP HET VASTELAND WAS AANGEKOMEN, STOND ER AL EEN POLITIEAUTO TE WACHTEN. DE COMMISSARIS NAM HARTELIJK AFSCHEID VAN ONZE VRIENDEN EN VERTROK TOEN MET DE BENDE VAN BEN BONKERT. DE SCHURKEN ZOUDEN HUN STRAF NIET ONTGAAN!
ZO! DIE WORDEN GOED OPGEBORGEN!
WIE HAD DAT KUNNEN DENKEN...
ZE VERDIENEN NIET BETER, DIE DRIEDUBBEL OVERGEHAALDE LANDROTTEN!

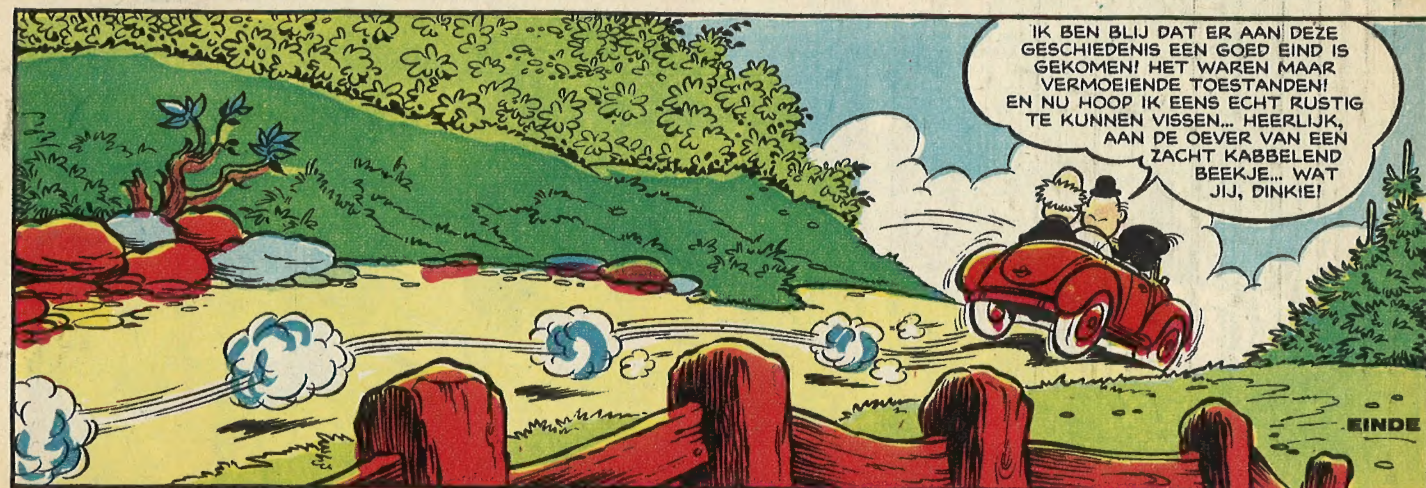

WAT KIJKT U TREURIG, PROFESSOR! U HEEFT UW BOOT IN ONBESCHADIGDE STAAT TERUG, EEN DEEL VAN DE SCHAT IS GERED EN DE BOEVEN GAAN ACHTER SLOT EN GRENDEL! DAT IS TOCH PRACHTIG?!
EN IK BEN ER OOK NOG, PROFESSOR PIECKER!

DE MATROOS EN IK - KAPITEIN SALVO, BEKEND OP ALLE WERELDZEEËN - ZULLEN U MET RAAD EN DAAD BIJSTAAN! GEEN ZEE KAN ONS TE HOOG GAAN, GEEN WINDKRACHT ELF KAN ONS HINDEREN... MAAR DE REST VAN UW SCHAT ZÁL GERED WORDEN!

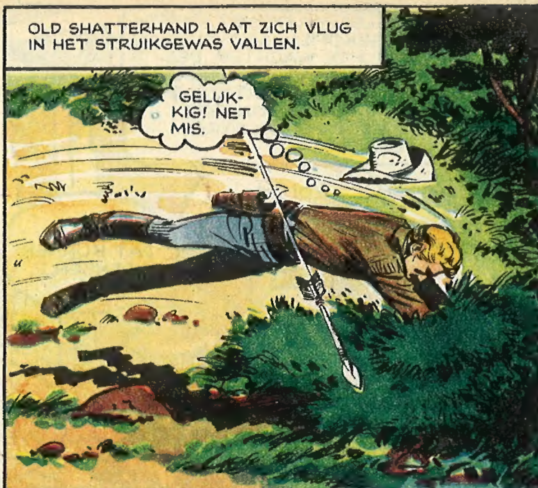

BRAVO, KAPITEIN!
PRACHTIG, PRACHTIG! IK BEN HEEL BLIJ OP U TE MOGEN REKENEN! U PAST MAAR GOED OP MIJN BOOT, DIE HIER IN DE HAVEN LIGT. IK GA EERST NAAR HUIS OM WAT ORDE OP ZAKEN TE STELLEN!

TOEN VOLGDE EEN HARTELIJK AFSCHEID...
DAG, KAPITEIN! DAG, MATROOS!
DÁÁÁG! TOT ZIENS, KAPITEIN!
ZO, BEO, NU GAAN WIJ SAMEN EENS KIJKEN, WAAR IK MIJN AUTO HEB ACHTERGELATEN; DIE MOET HIER TOCH ERGENS STAAN...

JA! PROFESSOR PIECKER, DINKIE, NEEM PLAATS IN MIJN NEDERIG VOERTUIG! WE GAAN NAAR HUIS! ZO'N AVONTUUR IS NIETS GEDAAN VOOR EEN MAN OP MIJN LEEFTIJD...

IK BEN BLIJ DAT ER AAN DEZE GESCHIEDENIS EEN GOED EIND IS GEKOMEN! HET WAREN MAAR VERMOEIENDE TOESTANDEN! EN NU HOOP IK EENS ECHT RUSTIG TE KUNNEN VISSEN... HEERLIJK, AAN DE OEVER VAN EEN ZACHT KABBELEND BEEKJE... WAT JIJ, DINKIE!
EINDE

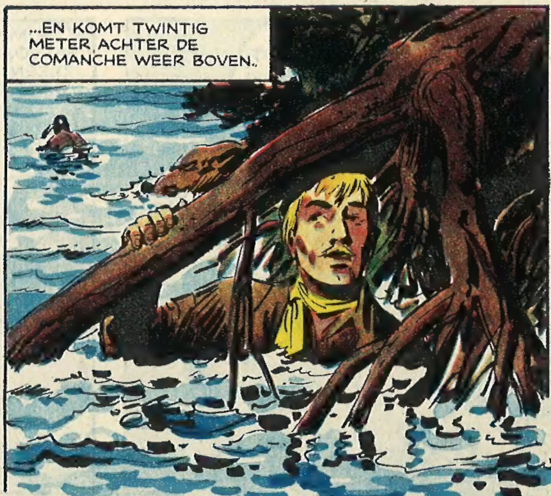

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

OLD SHATTERHAND LAAT ZICH VLUG IN HET STRUIKGEWAS VALLEN.
GELUK-KIG! NET MIS.

VERVOLGENS NEEMT HIJ EEN DUIK IN DE RIVIER.

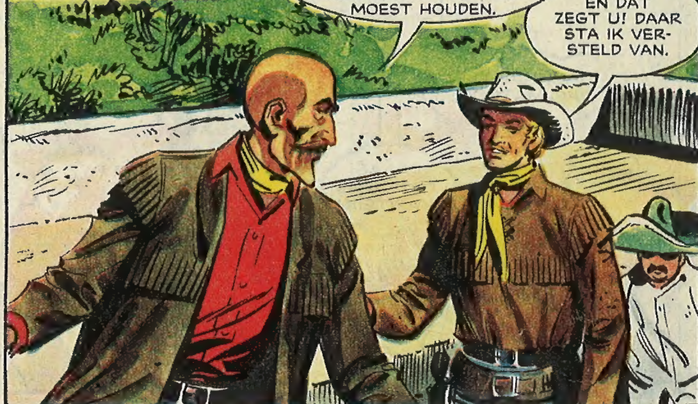

DE INDIAAN ZWEMT HEM ACHTERNA.

PLOTSELING VERDWIJNT OLD SHATTERHAND ONDER WATER...

...EN KOMT TWINTIG METER ACHTER DE COMANCHE WEER BOVEN..

ONGEMERKT WEET HIJ DE ESTANCIA WEER BINNEN TE KOMEN.
IS DE APACHE IN VEILIG-HEID?
ZELFS SENOR OLD DEATH ZOU GEEN SPOOR VAN HEM KUNNEN VINDEN!

EVEN LATER VERTOONT OLD SHAT-TERHAND ZICH WEER OP HET DAKTERRAS.
MIJN COMPLIMENTEN! JE BENT NOG GEEN TIEN MINUTEN WEG GEWEEST. TOCH WIST IK AL NIET MEER, HOE IK DE CO-MANCHEN AAN DE PRAAT MOEST HOUDEN.
EN DAT ZEGT U! DAAR STA IK VER-STELD VAN.

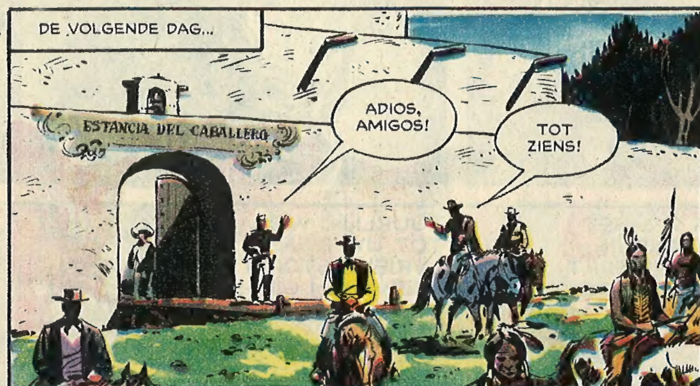

ALS U ONS GEEN TOESTEMMING GEEFT DIT HUIS TE DOORZOEKEN, ZULLEN WIJ ONS MET GEWELD TOEGANG VERSCHAFFEN!
VOORUIT DAN MAAR. DOE WAT JULLIE WILLEN.

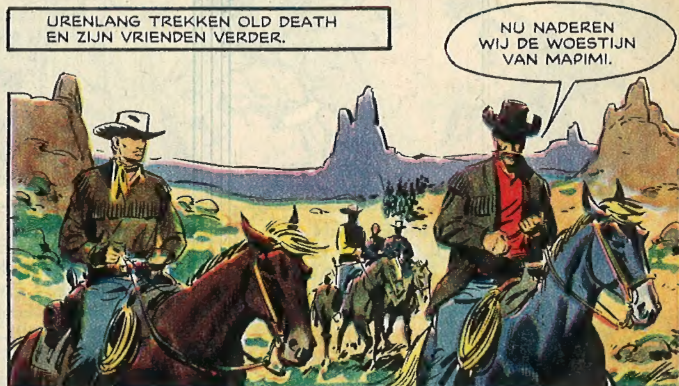

DE COMANCHEN DOORZOEKEN HET HELE GEBOUW, MAAR VINDEN NIEMAND.
OEF! ALLEEN VROUWEN!

IK BIED MIJN BLANKE BROEDERS MIJN EXCUSES AAN. DE MAN DIE WIJ ZOEKEN, BEVINDT ZICH NIET IN DIT HUIS.
OCH, LAAT DIT INCIDENT NIET DE VREDE TUSSEN ONS VERSTOREN. ALS JULLIE HIER IN DE BUURT EEN KAMP OPSLAAN, GEEF IK JULLIE EEN RUND VOOR JULLIE MAALTIJD.

DAAR ZIJN MIJN COWBOYS WEER, MAAR ZIJ HEBBEN NIEMAND BIJ ZICH.
DE JACHT SCHIJNT GEEN SUCCES OPGELEVERD TE HEBBEN.

GIBSON EN OHLERT ZIJN ONTSNAPT. WIJ HEBBEN GEHOORD, DAT ZIJ ZICH BIJ EEN GROEP COMANCHEN HEBBEN AANGESLOTEN.
IN DAT GEVAL VERTREKKEN WIJ MORGEN TEGELIJK MET DE INDIANEN, DIE HIER ZIJN.

DE VOLGENDE DAG...
ESTANCIA DEL CABALLERO
ADIOS, AMIGOS!
TOT ZIENS!

URENLANG TREKKEN OLD DEATH EN ZIJN VRIENDEN VERDER.
NU NADEREN WIJ DE WOESTIJN VAN MAPIMI.

HET LANDSCHAP WORDT TROOSTELOOS. IN DE LUCHT VLIEGEN GIEREN, DIE AZEN OP VAN UITPUTTING NEERGEVALLEN REIZIGERS.
ARRANZ-61.

NA EEN TOCHT VAN ENKELE DAGEN ZIEN DE MANNEN DE VUREN VAN EEN INDIANENKAMP.

NIET LANG DAARNA WORDEN ZIJ BIJ WITTE BEVER, HET OPPERHOOFD VAN DE COMANCHEN, GEBRACHT.
DE KOMST VAN MIJN BROEDER OLD DEATH VERSCHAFT MIJ GROTE VREUGDE. WIL HIJ MET ONS DE APACHENHONDEN BESTRIJDEN?
IK BEN ALLEEN GEKOMEN OM HET GROTE OPPERHOOFD VAN DE COMANCHEN TE BEGROETEN.

LATEN WE DAN DE VREDESPIJP ROKEN OM ONZE VRIENDSCHAP TE BEZEGELEN. KIJK, DAAR ZIJN NOG EEN PAAR BLEEKGEZICHTEN.

Tiger Joe weigerde een expeditie voor Sheila Keeler te organiseren. Intussen smeedden Hunter en Papoulos boze plannen...

TIGER-JOE

redder in de nood

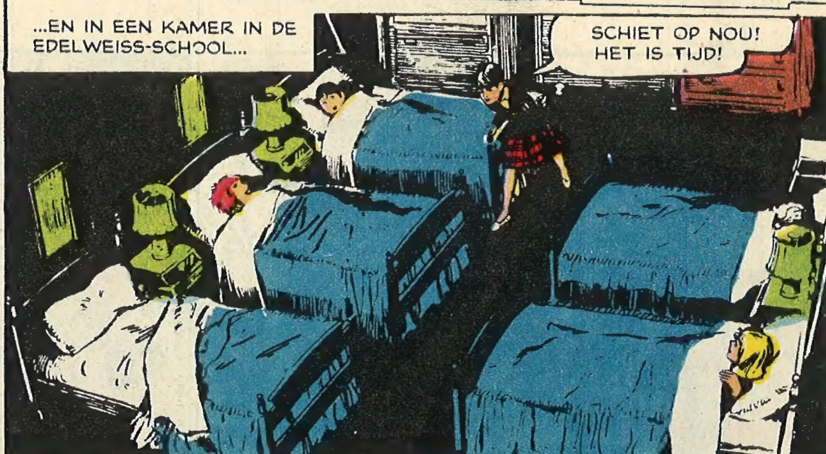

De vrolijke vijf

Terwijl in het kasteel de filmploeg bezig was met de opnamen voor de film, begonnen de vijf vriendinnen aan de uitvoering van hun plan: zij wilden, dat de regisseur Lydia zou horen zingen. . .

van de Edelweiss-school

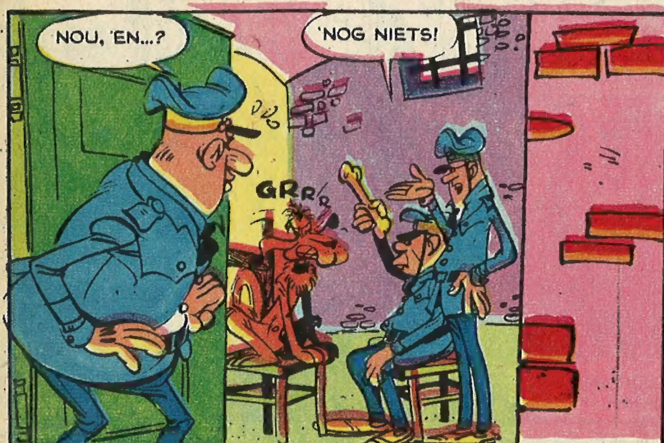

Kareltje Sprint

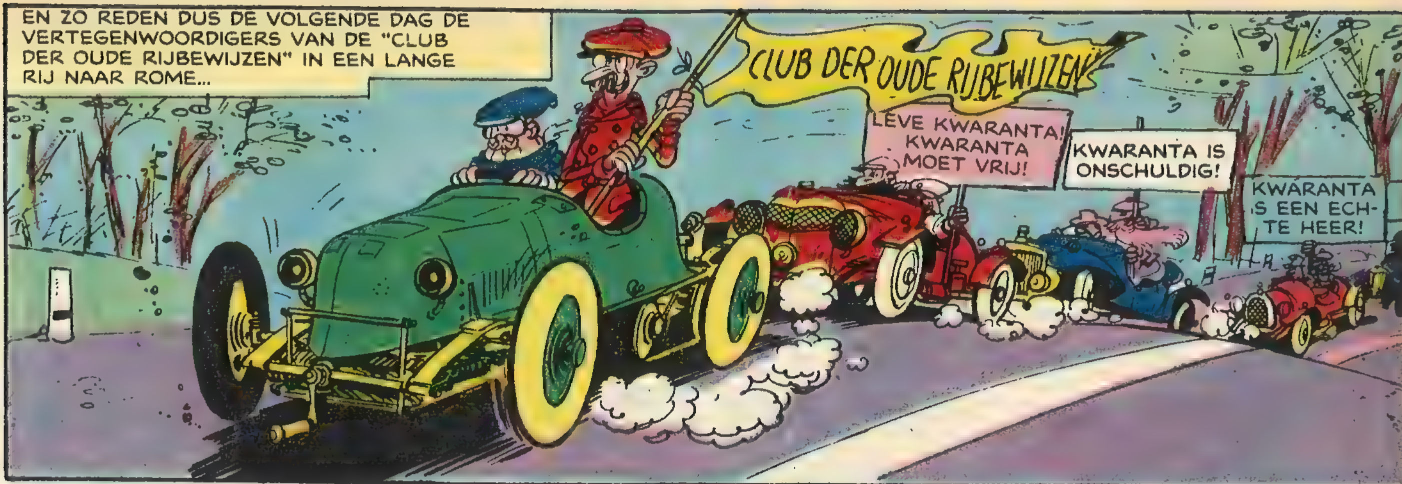

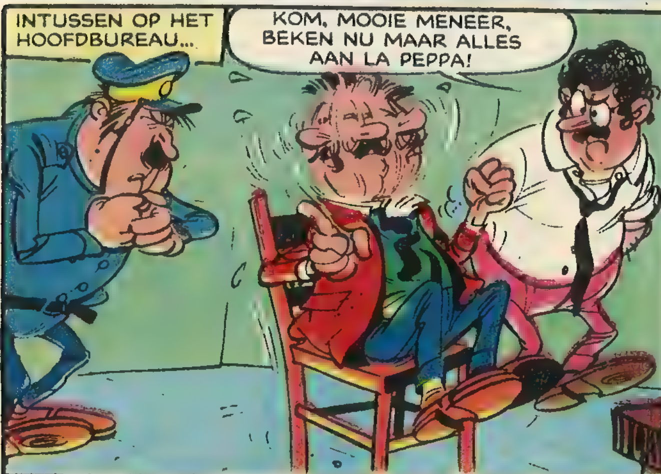

EN ZO REDEN DUS DE VOLGENDE DAG DE VERTEGENWOORDIGERS VAN DE "CLUB DER OUDE RIJBEWIJZEN" IN EEN LANGE RIJ NAAR ROME...
CLUB DER OUDE RIJBEWIJZEN
LEVE KWARANTA! KWARANTA MOET VRIJ!
KWARANTA IS ONSCHULDIG!
KWARANTA IS EEN ECHTE HEER!

INTUSSEN OP HET HOOFDBUREAU...
KOM, MOOIE MENEER, BEKEN NU MAAR ALLES AAN LA PEPPA!

WAT HEEFT HIJ? IS HIJ DOOD?
WEL NEE, HIJ SLAAPT ALLEEN MAAR!

EN IN HET KANTOOR VAN DE COMMISSARIS...
HEEFT KWARANTA NU BEKEND?
NEE, COMMISSARIS, EN OOK DE ANDEREN NIET! ZE BLIJVEN BIJ HUN ONZINNIGE VERHAAL!

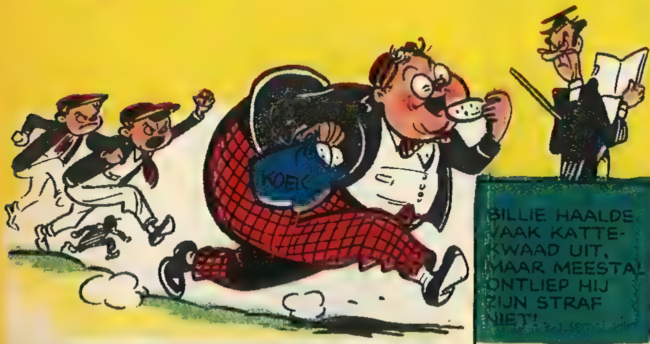

ZIJ ZULLEN BEKENNEN, BESTE LA PEPPA! WIL JE EEN KOP KOFFIE?
DAT WORDT MIJN VEERTIENDE SINDS GISTERAVOND!

IS HET ZEKER DAT DEZE TURKSE KOP EEN ECHTE MICHELANGELO IS? KAN HET GEEN KOPIE ZIJN?
COMMISSARIS, IK HEB DRIE DESKUNDIGEN LATEN ROEPEN...

COMMISSARIS, HIER ZIJN DE DESKUNDIGEN!
LAAT BINNEN!
PROFESSOR NERI, PROFESSOR BIANCHI EN GENERAAL BIRIBONZO, U WEET WEL, DIE BEKENDE VERZAMELAAR.
©real presse
52.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

EEN VAN DE GROTE JONGENS KWAM BILLIE OM RAAD VRAGEN.
IK KRIJG VANMIDDAG VAST EEN PAK SLAAG!
MAAK JE GEEN ZORGEN, IK HEB PIJNSTILLENDE PILLEN!
HOOR JE DAT?

JE KUNT ER EEN PAAR VAN ME KOPEN ALS JE WILT!
VLUG, WE GOOIEN BILLIES PILLEN IN DE VUILNISEMMER EN DOEN DROPJES IN HET DOOSJE!
KWIK PIJN-STILLER

GOED, IK KOOP ER EEN PAAR. MAAR HOE WEET IK OF ZE ECHT WERKEN?

IK ZAL JE EEN KLAP GEVEN. ALS JE NIKS VOELT, IS HET IN ORDE!

TJONGE, ZE WERKEN PRIMA! IK VOEL NIKS!
BANG

AU! MIJN HAND!
ZO, NU HOEF IK NIET MEER BANG TE ZIJN VOOR MENEER KWEL!

HA, HA, IK BEN NIET BANG VOOR JE, KWEL!
BONK!

LELIJKE AAP, HOE DURF JE!
SLA ME MAAR, IK VOEL TOCH NIKS!
ZO IS HET!

ZET HEM OP, HEREN!
HA, HA, NU ZUL JE WAT BELEVEN!
IK LACH ME ZIEK!

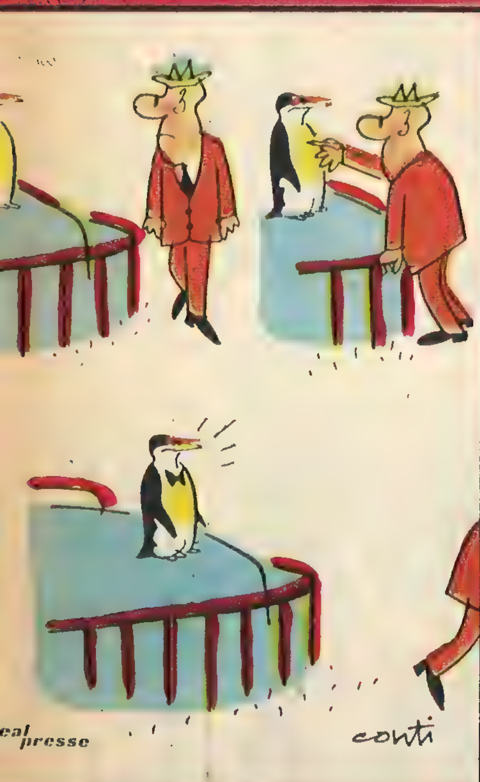

PATS
PATS
AU! HET DOET WEL PIJN!
W-WAT?

JIJ MET JE PIJN-STILLERS! IK BEN BONT EN BLAUW!
LIEVE HELP, IK MAG WEL GAUW WAT PILLEN INNEMEN!
PATS

IK ZAL JE LEREN, BEDRIEGER!
BANG

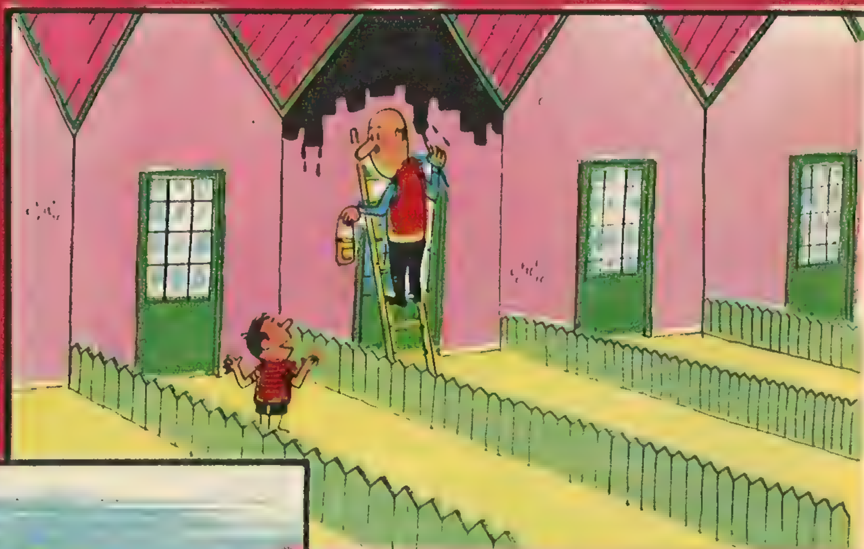

WAAR IS BILLIE? IK MOET HEM HEBBEN!
UW PIJNSTILLERS WERKEN NIET! GEEF ME VLUG EEN POT VAN DIE ZALF!
PROBEER ONZE VERDWIJN-ZALF WERKT DIRECT

HUMOR

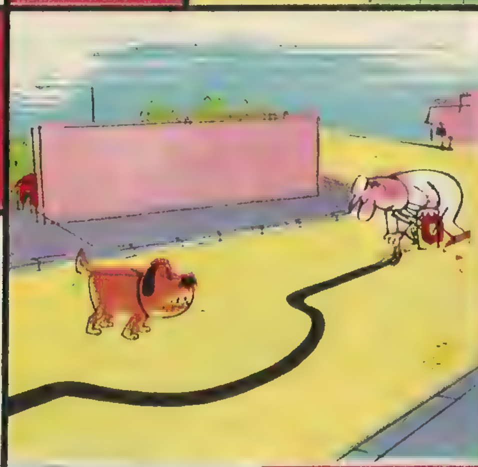

„Je bent dertig korrels te laat!"

„Papa, dit is ons vakantiehuisje!"

„Mag ik hem houden?"

„Hij is vast niet zo onaardig als ze beweren!"

Van knots tot...

DE GESCHIEDENIS VAN HET WAPEN

De eerste mensen gebruikten bij hun oorlogen en op de jacht vuistbijlen, bewerkte stukken boomtak (knotsen) en pijl en boog. Later leerden zij brons en ijzer kennen en maakten metalen speerpunten, messen en bijlen. Weer later sloten ze zich aaneen tot volkeren, die — om zich tegen aanvallen van andere volkeren te verdedigen — legers op de been brachten. Babyloniërs, Assyriërs en Egyptenaren bezaten al grote legers. In deze legers speelde het paard een voorname rol. Het trok de strijdwagen, een licht, tweewielig wagentje, bemand door een menner plus een boogschutter of lansdrager. De grote veroveraars Alexander en Hannibal gebruikten ook olifanten. Onder de Romeinen kregen de legers de vorm, die ze eeuwenlang zouden behouden. In die tijd werden vernuftige slingerwapens ontwikkeld zoals de blijdes, grote katapulten, die zware stenen naar een vijandelijk leger of in een vijandelijke stad gooiden.

Na de ineenstorting van het Romeinse rijk stond de ontwikkeling van het wapen eeuwenlang stil. Verandering kwam daar pas weer in in de tijd van de kruistochten (rond 1100). De Europese ridders maakten in het oosten kennis met onder andere het vuur als wapen. Het zogenaamde „Griekse vuur" bijvoorbeeld was een samenstel van allerlei plakkerige, brandbare stoffen, die met behulp van pijlen, blijdes en andere wapens naar de ridderlegers werden geschoten. De Arabieren waren ook de eersten die het buskruit gebruikten. De kennis hiervan hebben ze waarschijnlijk ontvangen van de Chinezen. Ze gebruikten het al in 1342 bij gevechten met de Spanjaarden. De Italianen maakten na de Arabieren de eerste kanonnen (bombarden). In de veertiende eeuw ging men kanonnen van ijzer, brons en koper gieten. Op 13 augustus 1346 werden ze voor het eerst in een veldslag gebruikt bij de Franse plaats Crécy. Toen de Engelsen daar hun drie kanonnen afvuurden, sloeg een groot deel van de Franse troepen vol ontzetting op de vlucht.

Omstreeks 1380 begon men ook schepen met kanonnen uit te rusten. De eerste kanonnen schoten niet verder dan twee- of driehonderd meter. Het kanon en het rond 1570 uitgevonden pistool maakten een eind aan de ridders in hun harnas en ommuurde kastelen. Intussen werd het kanon steeds verbeterd. De gegoten bronzen kanonnen hadden het voordeel dat ze sterker waren dan de ijzeren en niet uit elkaar sprongen bij grote druk. Men ontwikkelde ook een manier om het kanon zuiver te richten. Langzaamaan werden de kanonnen steeds groter en de kruitmengsels steeds krachtiger. Het grootste kanon van die tijd kon een kogel bevatten van zesentwintig kilo. Het stuk woog zelf zevenduizend pond en werd getrokken door vijftien paarden. Intussen was er een Nederlandse uitvinding verschenen: de bom. Dit holle, ontplofbare projectiel bestond uit twee gegoten ijzeren helften, die gevuld waren met springstof en met twee assen aan elkaar waren verbonden. In de bom bevond zich een kruitloop met een stof die langzaam en precies op tijd ontbrandde, zodat de bom pas ontplofte op de plaats van bestemming.

Eind 1600 werd het geweer (musket) verbeterd door de uitvinding van het vuursteengeweer. Vóór die tijd werd het kruit met een lont aangestoken. Een opvallend vernielingswerktuig uit de middeleeuwen was de springbus, een ijzeren cilinder, die op een dikke plank was bevestigd. De plank werd tijdens een belegering tegen de stadspoort gespijkerd, waarna het kruit in de cilinder werd aangestoken. Het open uiteinde van de cilinder rustte door de plank heen tegen de poort, die door de ontploffing vernield werd.

In Amerika werd in 1830 de colt uitgevonden, een revolver die zes schoten achter elkaar kon afvuren zonder herladen te moeten worden. Dit wapen werd veel tegen de Indianen gebruikt. In 1880 deed de mitrailleur zijn intrede. Het kon driehonderd schoten per minuut afvuren. Een modern straaljagerkanon kan met zijn zes draaiende lopen maar liefst negenduizend schoten per minuut afvuren.

Tijdens de eerste wereldoorlog (1914-1918) deden de tank en het vliegtuig hun intrede, het laatste hoofdzakelijk nog voor verkenning. Pas na 1918 werd het vliegtuig sterk verbeterd.

Tijdens de tweede wereldoorlog werden door de Duitsers al straal- en raketvliegtuigen gebruikt. Met een onbemande bom (V-1) en een vernuftige raket (V-2) beschoten ze Engeland. De Amerikanen waren de eersten die het vreselijke vernietigingswapen de atoombom gebruikten. Op 6 en 8 augustus 1945 wierpen zij een bom op de Japanse steden Hiroshima en Nagasaki.

Na de tweede wereldoorlog zijn de bestaande wapens sterk ontwikkeld. Vliegdekschepen, raketten, atoombommen, waterstofbommen en atoomonderzeeërs moeten nu meehelpen de vrede in de wereld te bewaren. We kunnen alleen maar héél vurig hopen, dat het zal lukken en dat ze nooit gebruikt zullen behoeven te worden.

Op de twee volgende bladzijden is de geschiedenis van het wapen in beeld gebracht.

atoombom

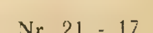

10.000 V. CHR. OERMENSEN
1000 V. CHR. ASSYRIË
STRIJDWAGEN 100 NA CHR.
KATAPULT 300
500
700
1100

1150
1200
1250
1400
EERSTE GESCHUT
MUSKET 1450
EERSTE GEWEER
1330 DONDERBUS
BOMBARDE 1400
1380
SPRINGBUS OM POORTEN TE VERNIELEN

1550
1580 MUSKET
ACHTERLADER 1600
EERSTE RAKETTEN
1700 DE EERSTE BOM
MUSKET MET BAJONET
SCHEEPSGESCHUT 1750
MORTIER 1790
HET AANSTEKEN VAN DE LONT
DE KOGELBANEN VAN DE MORTIER EN HET KANON
KANON
MORTIER
FRANS PISTOOL 1810
KANON 1850
MORTIER 1850
COLT MET ZES LOPEN
COLT UIT 1840

1880
EERSTE VLIEGTUIG
EERSTE MITRAILLEUR 1880
1870
F. KRUPP
1890
EERSTE TANK 1914
MUSTANG 1943
V 1
V 2
VLAMMENWERPER 194·
VLIEGEND FORT 1942
1940 PARACHUTISTEN
SHERMANTANK 1944
SCHEEPSGESCHUT 1945
EEN VAN DE VIER GESCHUTSTORENS VAN DE **MISSOURI**
STRAALJAGER 1944
RAKETGESCHUT 1963
RAKETVLIEGTUIG 1944
ATOOMVLIEGDEKSCHIP **ENTERPRISE** 1964
POLARISRAKET EN ATOOMONDERZEEËR 1964
B-52 STRAALBOMMENWERPER
„MINUTEMAN"-RAKET MET ATOOMLADING
ATOOMBOM
BULTERS.

Nieuws in het kort

Nikita Sergejevitch Kroetsjef, de leider van Sovjet-Rusland, kon pas op zijn drieëntwintigste jaar lezen en schrijven. Als jongen hoedde hij geiten in zijn geboortestreek, de Oekraïne. Later werd hij mijnwerker en tijdens de eerste wereldoorlog (1914-1918) vocht hij in het leger van de tsaar tegen Duitsland. In 1917 brak de revolutie uit, de tsaar en zijn familie werden vermoord. Lenin, Stalin en Kroetsjef waren degenen die van Rusland een communistisch land maakten. Nikita Kroetsjef is op 17 april zeventig jaar geworden.

Spanje is van plan zijn spoorwegnet binnen tien jaar te moderniseren. De kosten van dit enorme project zullen 416.000.000 pond sterling bedragen.

In 1963 was Japan het land met de grootste scheepsbouwindustrie ter wereld. Er werden schepen gebouwd tot een totaal van 2.374.000 ton. Op de tweede plaats stond West-Duitsland met 979.000 ton. Engeland was derde met 938.000 ton.

Van alle voedselproducerende dieren zijn de kippen het meest over de wereld verspreid. Kippen waren in China al bekend rond het jaar 1400 voor het begin van onze jaartelling. In Amerika deed de kip haar intrede na de tweede reis van Columbus in 1493.

In de Verenigde Staten zijn pas geleden halve dollars in omloop gebracht met de beeltenis van wijlen president Kennedy. De munten zijn van zilver; er zullen er waarschijnlijk negentig miljoen geslagen worden.

Een houthakker in de Engelse plaats Whitby, in het graafschap Yorkshire, heeft pas geleden een vreemde ontdekking gedaan. Bij het omhakken van oude eikebomen vond hij een aantal loden musketkogels, die in de stammen zaten. Volgens deskundigen zijn de kogels waarschijnlijk in 1644 — toen op die plaats een veldslag woedde — in de bomen terechtgekomen.

In de provincie Transkei, in Zuid-Afrika, woont een vrouw die waarschijnlijk de kleinste ter wereld is. Ze is vijfenveertig jaar oud en meet tachtig centimeter.

Een groep archeologen van de universiteit van Leiden heeft in de buurt van Deir Alla in de Jordaanvallei de ruïnes blootgelegd van een tempel die waarschijnlijk drieduizend jaar geleden is gebouwd. Aangenomen wordt, dat deze tempel destijds door aardbeving en brand is verwoest. De archeologen hebben in de buurt van het heiligdom ook veel aardewerk gevonden.

Meer dan 66.000 buitenlandse bezoekers, afkomstig uit 67 landen, hebben gedurende de afgelopen drie jaar tijdens hun bezoek aan Israël een of meer bomen geplant. De grootscheepse actie tot aanplant van jonge bomen heeft tot doel dit land nieuwe bossen te geven en daarmee erosie tegen te gaan.

De gehele bevolking van de Phoenix-eilanden (950 mensen) heeft onlangs haar woonplaats verlaten als gevolg van een tekort aan water, dat werd veroorzaakt door aanhoudende droogte. De Phoenixeilanden liggen in de Stille Oceaan en behoren tot de groep van de Gilbert- en Ellice-eilanden. De bewoners van de Phoenixeilanden hebben een tijdelijk onderkomen gevonden op het eiland Wagina, dat tot de Salomonseilanden behoort.

De kortste plaatsnaam ter wereld is die van een Frans dorpje, gelegen in het departement Somme. Het heet Y, een naam die al sinds 1241 bestaat. Y telt 143 inwoners. De langste plaatsnaam ter wereld wordt gedragen door een dorp in Engeland. Het heet (hou je vast!): Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysiliogogogoch. Voor het gemak gebruikt men meestal alleen de eerste twintig letters.

In de Zuidamerikaanse staat Panama zijn onlangs twee nieuwe vogelsoorten ontdekt. Het betreft hier een kolibrie, die naar zijn ontdekker de naam Handleykolibrie heeft gekregen. Het dier is wat groter dan de gemiddelde kolibrie en heeft donkergroene veren, terwijl de borst lichtgroen is met witte stippen. De andere nieuw ontdekte vogel is een kwartel met witte vlekken op kop en nek.

BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

PAPA, IK HEB ZO'N DORST!
HA, HA, JULLIE WETEN NIET WAT DORST IS! TOEN IK NOG IN DE WOESTIJN ZAT...
OP EEN KEER WAS IK VERDWAALD. DRIE DAGEN HAD IK NIETS TE DRINKEN GEHAD...
WATER... WATER!
TOEN ZAG IK WATER...
WATER! EINDELIJK WATER!
MAAR HET WAS EEN LUCHTSPIEGELING...
UGH!
IK TROK VERDER EN TWEE DAGEN LATER ZAG IK EEN DOOS IN HET ZAND.
HEE, HET IS EEN DOOS MET PILLEN!
NET WAT IK NODIG HEB!
ANTI-DORST-PILLEN
MAAR HET WAS EEN TELEURSTELLING...
NEE!
IN-NEMEN MET WATER
OPEENS ZAG IK EEN TROEP WOESTE ARABIEREN NADEREN.
BIJ ALLAH! GRIJP HEM!
GELUKKIG KREEG IK EEN IDEE. MET MIJN GEWEER EN DE PILLEN JOEG IK HEN OP DE VLUCHT!
DE BLANKE HOND HEEFT EEN GEHEIM WAPEN!
VIJF DAGEN LATER...
IJSKOUDE DRANKEN
EEN VAT LIMONADE!
HET SPIJT ME! IK GA MORGEN PAS WEER OPEN!
GESLOTEN
INTUSSEN WAS MIJN KAMEEL ZO VERZWAKT DAT IK HEM MOEST GAAN DRAGEN.
EINDELIJK BEREIKTEN WE HET FORT.
WATER! GEEF ME WATER!
BRAVO! HIJ HEEFT DE KAMEEL GERED!
WIL JE WATER? ASJEBLIEFT!
SPUITEN MAAR, PAPA!

POLLIE en OLIVIER

Avontuur in Spanje

DOOR DAVID SCOTT DANIELL

TEKENINGEN VAN HERMAN GIESEN

5

KORTE INHOUD: *De Spaanse stad Albencia met een garnizoen van een bataljon Engelsen wordt belegerd door drie bataljons Franse infanterie van het leger van Napoleon. In de stad bevinden zich ook Olivier Crow, leerling-tamboer, sergeant Trott met zijn dochtertje Pollie en soldaat Pilchard. De toestand is ernstig. Pollie en Olivier besluiten door de vijandelijke linies te sluipen om hulp te halen.*

Daar kon je weleens gelijk aan hebben, maar het is mijn plicht om in uniform te zijn."

„Het is in de eerste plaats je plicht om die brief aan de kolonel te brengen," hield Pollie vol.

Olivier dacht een ogenblik na. Toen haalde hij de schouders op.

„Goed, laten we aannemen dat je gelijk hebt, maar hoe kom ik aan andere kleren?"

„We zouden het eens bij die boerderij kunnen proberen," zei Pollie. „Die mensen willen waarschijnlijk maar al te graag die goede jas en broek van jou hebben in ruil voor wat oude spullen. Ik ga er wel even heen, wie weet. Ga maar aan de andere kant

van de hooiberg staan en trek je uniform uit."

Olivier aarzelde. Hij wilde zijn mooie uniform niet zo graag kwijt en het idee dat hij daar in zijn ondergoed moest staan wachten, terwijl Pollie met zijn kleren naar de boerderij ging, lokte hem helemaal niet aan. Toch vond hij dat Pollie gelijk had; het was inderdaad zijn plicht om naar Amoya te gaan en het was dus veel te riskant in uniform te blijven rondlopen. Daarom liep hij gehoorzaam naar de andere kant van de hooiberg en trok zijn uniform uit. Hij sneed de knopen en de herkenningstekens van de jas, maakte de zakken leeg en stopte de brief voor de kolonel zorgvuldig onder zijn hemd. Toen hij dat allemaal voor elkaar had, maakte hij van het uniform en de broek een bundeltje en gooide dat over de hooiberg heen naar Pollie. Hij smeekte haar om zo vlug mogelijk terug te komen.

Terwijl ze weg was, verstopte hij zijn koppelriem, rugzak en verdere uitrusting in de hooiberg.

Hij voelde zich belachelijk en vreselijk eenzaam en begon zich allerlei voorstellingen te maken van de Fransen, die hem in zijn ondergoed zouden achtervolgen en gevangennemen. Hij kon zich voorstellen, wat de andere tamboers daar wel van zouden zeggen!

Opeens hoorde hij tromgeroffel. Hij gluurde voorzichtig om de hooiberg heen en zag een colonne Franse soldaten over de weg marcheren. Olivier raakte helemaal in paniek! Razendsnel greep hij armenvol hooi uit de berg om een hol te maken en toen kroop hij erin. Het hooi rook muf en het prikte hem overal, maar Olivier was veel te bang om daar last van te hebben. Hij zat in elkaar gedoken in zijn hol, terwijl de Fransen vrolijk voorbijmarcheerden. Hij hield zich net zo lang verborgen, tot Pollie terugkwam. Eindelijk kwam hij op handen en voeten te voorschijn. Zijn haar en zijn ondergoed zaten vol hooi.

„Kijk," lachte Pollie triomfantelijk. „Net, wat we nodig hebben; een oude, fluwelen broek, een geruite bloes en deze verkleurde jas."

„Ik ben me naar geschrokken. Er kwam net een Franse colonne over de weg!" zei Olivier.

„Ja, die heb ik gezien. Maar ik wist wel dat jij je zou weten te redden. De vrouw op die boerderij heeft me niet alleen wat kleren gegeven, maar ook nog een paar hard gekookte eieren en een stuk brood en kaas! Zo zie je dat een mens heel wat kan bereiken, als hij zijn hersens maar weet te gebruiken, en mijn paar woorden Spaans hebben me een hoop geholpen. Toe, kijk nu eens wat vrolijker! Lach eens tegen mij. Vooruit, trek die kleren nu maar aan!"

„Ja, jij hebt makkelijk praten," mopperde Olivier.

Toen hij zich had aangekleed, klapte Pollie in haar handen: „Je ziet er prachtig uit!" zei ze. „We lijken precies een paar bedelaars."

„Ja, maar wat zal de kolonel wel zeggen, als ik in deze kleren voor hem verschijn?"

„Och, zeur toch niet zo. We moeten eerst nog zien, dat we in Amoya aankomen. Kom mee. En we hoeven ons nu niet meer voor de Fransen te verbergen, want we zijn vermomd. Welke kant gaan we uit?"

„We kunnen het beste deze weg blijven volgen," zei Olivier, „totdat we bij de hoofdweg naar Amoya komen. Het is nu niet nodig dat we per se langs de rivier gaan. Hè, wat is dat een raar gevoel, als je niet in uniform bent."

„Je zult gauw genoeg weer een uniform aan hebben, hoor," troostte Pollie. „Kom nu maar, we moeten opschieten!"

Ze liepen samen vlug door. Telkens als ze iemand tegenkwamen, Franse soldaten of Spaanse burgers, probeerden ze er zo gewoon mogelijk uit te zien. Pollie vond dat toneelspelen gemakkelijker dan Olivier. Niemand schonk echter enige aandacht aan de beide nogal haveloos geklede jongens. Nadat ze zo een uur flink hadden doorgelopen, besloten ze even uit te rusten in de schaduw van een boom die dicht bij de rivier stond.

„Hoe ver hebben we nu gelopen?" vroeg Pollie.

„Ongeveer vijf kilometer, zou ik denken," zei Olivier.

„Wat is het warm, hè," pufte Pollie.

„Weet je wat, we zullen ieder uur tien minuten rusten."

Na een paar minuten zei Pollie: „Kijk eens, daar komt een wagen aan. Laten we vragen of we mee mogen rijden!"

Olivier keek op.

„Ben je nou mal! Dat is een Franse legerwagen!"

„Nou, en wat zou dat? We zijn een paar arme zwervers, we hebben geen ouders meer. We zijn op weg naar Amoya. Daar woont onze grootvader, die slager is."

Olivier keek Pollie eens bewonderend aan.

„Wat jij toch allemaal uit je duim kunt zuigen! Maar ik vind het erg gevaarlijk, wat jij van plan bent."

„Och, onzin," zei Pollie. „Onthoud goed je naam. Jij heet Juan en ik heet Carlos. Laat mij het woord maar doen."

„Zullen we dat echt wel doen?" aarzelde Olivier. Hij keek eens naar de met dekzeil overtrokken wagen, die getrokken werd door twee ezels. De wagen was nu al vlakbij. Met tegenzin liep Olivier achter Pollie aan, de weg op.

Toen de wagen vlakbij gekomen was, riep Pollie vrolijk: „Buenos dias, monsieur le caporal!"

De koetsier, die een vrolijk uitziende Franse soldaat was met een enorme snor, riep terug: „Bonjour, mon général!"

Pollie maakte hem nu duidelijk dat ze graag mee wilden rijden. De soldaat knikte en schoof een eindje op. Pollie ging naast hem op de bank zitten en Olivier volgde haar. In heel gebrekkig Frans, zoals je dat van een haveloze Spaanse jongen zou verwachten, bedankte Pollie de soldaat.

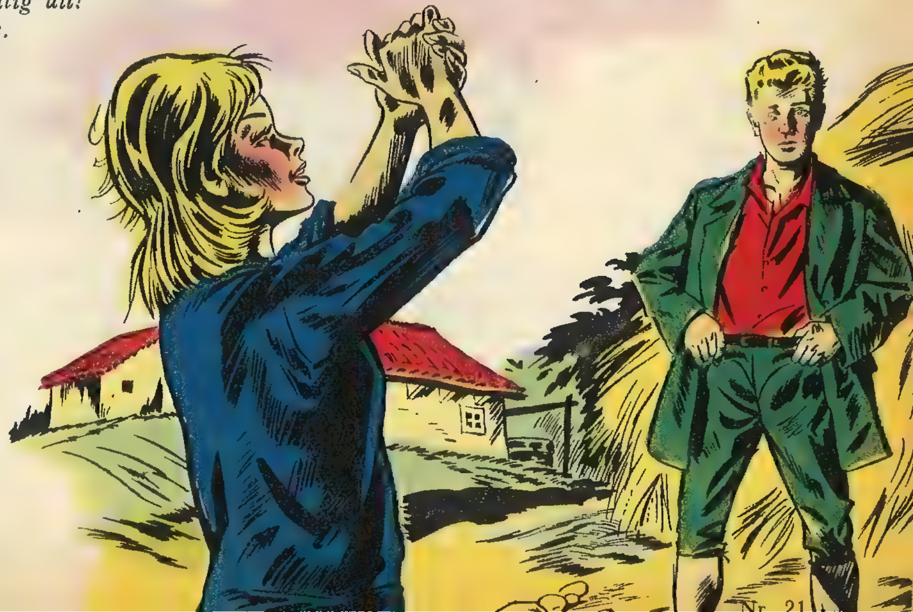
Een passagier die binnen in de wagen zat, vroeg blijkbaar aan de koetsier, wat er aan de hand was, en de koetsier riep terug dat hij twee Spaanse zwervers had opgepikt.

Oliviers bewondering voor Pollie kende geen grenzen, omdat ze helemaal niet bang was en omdat ze een beetje Frans kon praten. Maar als Brits soldaat die in oorlog was met Frankrijk, voelde hij zich helemaal niet op zijn gemak, nu hij op de bok van een Franse legerwagen zat! Het was echter zeer belangrijk voor hem dat de Franse soldaat niet zou merken hoe zenuwachtig hij was. Om dat dus te verbergen begon Olivier te fluiten: „Toen onze mop een mopje was," alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Opeens stootte Pollie hem aan met haar elleboog.

„Stil eens! Luister eens goed!" fluisterde ze zonder haar mond te bewegen.

Binnen in de wagen floot iemand hetzelfde wijsje!

„Je ziet er prachtig uit!" zei ze.

Pollie en Olivier gingen een beetje terzijde staan en keken toe.

„Zouden de Franse soldaten dat liedje ook kennen?" fluisterde Olivier.

„Daar geloof ik niets van. En het klinkt net, alsof het bedoeld is als een antwoord aan jou. We zullen het nog eens proberen."

Pollie begon te zingen: „Toen onze mop een mopje was!"

Ze hield onverwachts op en ja, hoor, een stem vanuit de wagen zong het liedje verder! Pollie en Olivier staarden elkaar met grote ogen aan.

Ze hadden allebei de stem herkend!

„Maar dat is oom Pharao!" zei Olivier onrustig. „Hoe kan dat nou!"

Pollie trok haar gezicht in een onschuldige plooi en vroeg aan de koetsier, wie er binnen in de wagen zat. Hij moest zijn antwoord verscheidene keren herhalen, voordat ze hem begreep. Toen vertelde ze het aan Olivier.

„Hij zegt dat het twee woest uitziende Engelse gevangenen zijn met drie bewakers. Eén van de gevangenen is een dikke sergeant met een rood gezicht!"

„Dus jouw vader en oom Pharao zitten als gevangenen uitgerekend in deze wagen!" zei Olivier stomverbaasd.

„Ik vermoed dat ze bij de gevechten van gisteren gevangengenomen zijn," zei Pollie. „Ik hoop maar dat ze niet gewond zijn."

„Wel nee, want ze kunnen nog

zingen. Maar wat moeten we nu toch doen?"

,,Drie dingen. Ten eerste nadenken. Ten tweede een plan maken. Ten derde moeten we hen helpen ontvluchten."

,,Wel ja, waarom ook niet," zei Olivier sarcastisch.

Ze deden er verder het zwijgen maar toe, terwijl de wagen voorthobbelde, achter de lange oren van de muilezels aan. Na een poosje bracht de koetsier de wagen tot stilstand in de schaduw van een boom, die aan de kant van de weg stond. Binnen in de wagen hoorden ze, hoe scherpe commando's in het Frans werden gegeven en hoe er geprotesteerd werd in het zo vertrouwde Engels.

Pollie en Olivier gingen een beetje terzijde staan en keken toe. Gelukkig bleek geen van beide gevangenen gewond te zijn, maar ze waren wel hun uniformjassen en petten kwijt en ze waren allebei stevig vastgebonden. Ze gingen tegen een laag muurtje staan en keken rond om Pollie en Olivier te zoeken, maar dezen gaven hun een teken, dat ze niet aan de Fransen moesten laten merken, dat ze elkaar kenden.

Een van de soldaten stond op wacht met het geweer in de hand, terwijl de korporaal en de beide andere manschappen onder de boom gingen zitten om te eten. Pollie en Olivier staken de weg over en liepen in de richting van de rivier om met elkaar te overleggen.

,,Wat moeten we daar nou mee aan?" zei Pollie hard nadenkend.

,,We mogen de Fransen niet laten merken dat we Engelsen zijn en we moeten op de een of andere manier die touwen lossnijden," gaf Olivier ten antwoord.

,,Maar, Olivier, hoe stel jij je voor dat jij en ik papa en oom Pharao uit de handen van die Fransen krijgen, van wie die ene bovendien nog een geweer bij zich heeft!"

,,Toch moet er een manier zijn om dat klaar te spelen."

Pollie schudde ontmoedigd haar hoofd. ,,Ik ben bang dat dat niet mogelijk is," zei ze.

,,Wacht eens even! Ik geloof dat ik al een middel weet om de schildwacht onschadelijk te maken."

Olivier haalde zijn zakdoek uit de zak en maakte hem nat in de rivier.

,,Wat ben je van plan?" vroeg Pollie.

,,Wel, ik ga naar de schildwacht toe en begin een beetje met hem te praten. Ik doe net, alsof ik zijn geweer erg mooi vind. Ik doe me zo onschuldig mogelijk voor en dan wil ik weleens zien, of hij me zijn geweer even wil laten vasthouden!"

,,Ja, en dan schieten we de Fransen dood!" zei Pollie enthousiast.

,,Wel nee, natuurlijk niet, hoe kom je daarbij! Ze zouden ons toch zeker in een ommezien gegrepen hebben. Nee, als ik het geweer van die Fransman even mag vasthouden, dan doe ik net, alsof ik het van alle kanten bekijk en dan knijp ik stiekem mijn natte zakdoek uit boven het kruit. Als hij dan de trekker overhaalt, gaat het schot niet af. Daarmee is dus het probleem van de schildwacht opgelost. Maar hoe we oom Reuben en oom Pharao vrij moeten krijgen is een andere zaak en daar heb ik nog een zwaar hoofd in."

,,Als we hun jouw mes maar in handen konden spelen," zei Pollie, terwijl ze op de nagel van haar duim beet.

Olivier schudde zijn hoofd. Hij gooide een steen in de rivier en keek, hoe de kringen in het water steeds groter werden. Opeens knipte hij met de vingers.

,,Pollie, ik héb het! We doen net, alsof we hen uitjouwen. Je weet wel, we plagen ze, we lachen ze uit en we zeggen vervelende dingen. Dat zullen de Fransen wel leuk vinden."

,,En wil je dan op die manier proberen om hun je mes te geven?" vroeg Pollie.

,,Het is in ieder geval te proberen. Alleen, als ze in de gaten krijgen, wat we van plan zijn, of als ze achterdochtig beginnen te worden, dan moeten we direct maken dat we wegkomen."

,,En moeten we die arme papa en oom Pharao dan hier maar achterlaten?" zei Pollie verontwaardigd.

,,Je hebt zelf gezegd, wat op dit ogenblik onze eerste militaire plicht is, weet je nog wel?"

Pollie knikte. ,,Ja, natuurlijk, je hebt gelijk. We moeten in ieder geval die brief aan de kolonel brengen. Is je zakdoek nog goed nat?"

Olivier doopte de zakdoek opnieuw in het water. Toen wandelden ze op hun gemak naar de Franse soldaten en hun gevangenen toe. Sergeant Trott zat naar de grond te staren. Soldaat Pilchard knipoogde voorzichtig en keek toen de andere kant op, alsof de beide Spaanse jongens hem in het geheel niet interesseerden...

HOOFDSTUK IV

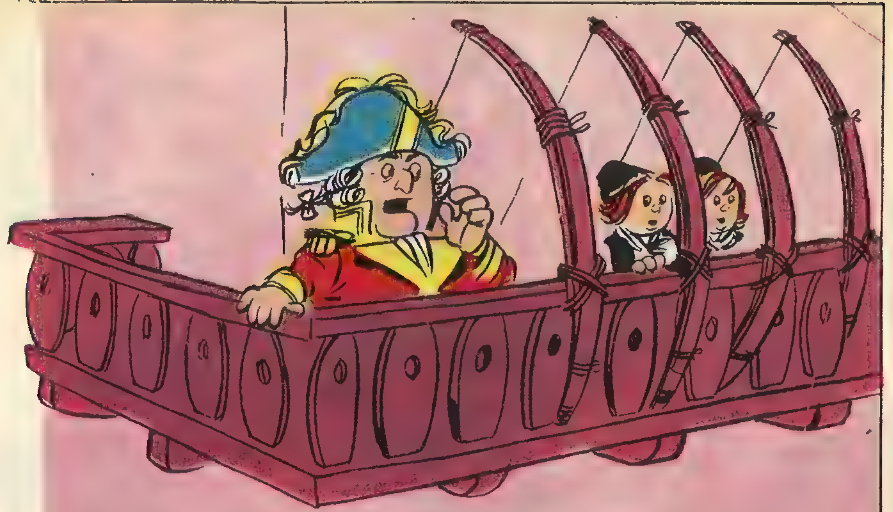
De dikke, oude Spanjaard

De Franse korporaal zat te kluiven op een heerlijk gebraden kippetje en glimlachte toegeeflijk tegen de beide Spaanse jongens.

De beide Engelse gevangenen hadden zich gisteren dappere strijders getoond. Het had de Fransen grote moeite gekost hen gevangen te nemen. Ze hadden als leeuwen gevochten bij de gevechten buiten de muren van de stad Albencia.

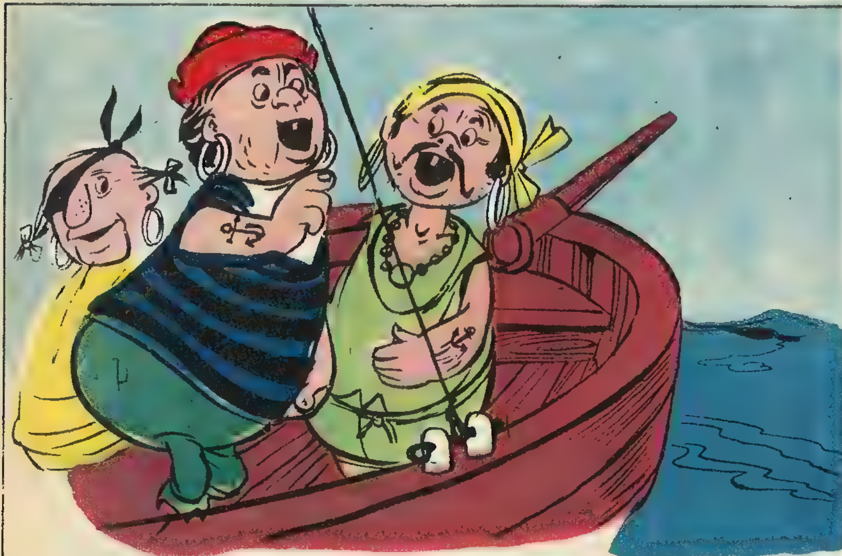
WORDT VERVOLGD

Freek en Frank

HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM WERD DOOR PIRATEN BEDREIGD. FREEK EN FRANK HADDEN VLUG AFWEERWAPENS GEMAAKT

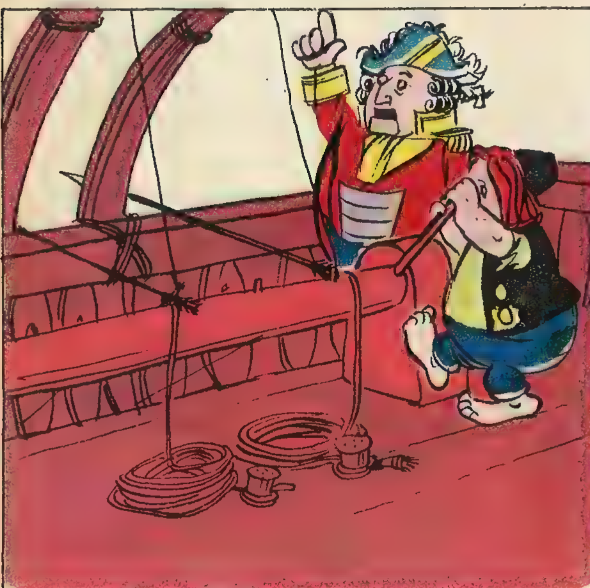
„WE GEVEN JULLIE DRIE MINUTEN OM JE OVER TE GEVEN! ZO NIET, DAN SCHIETEN WE DIE GAMMELE SLOEP VAN JULLIE AAN DIGGELEN!" BRULDE DE ADMIRAAL NAAR DE ZEEROVERS.

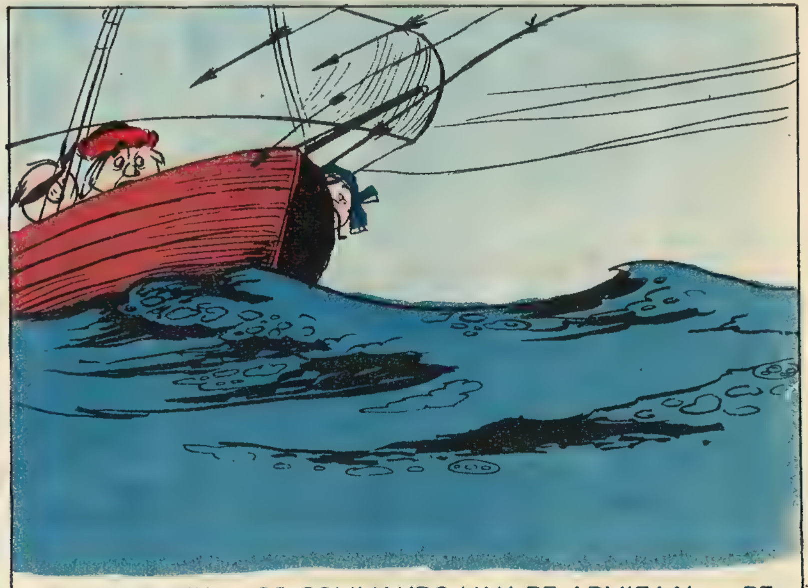
DIE HIELDEN HUN BUIK VAST VAN HET LACHEN. ZO IETS HADDEN ZE NOG NOOIT GEHOORD! ZIJ, DE GEVREESDE ROVERS VAN DE OCEAAN, ZICH OVERGEVEN!

NU WERD HET TIJD OM TOT DE AANVAL OVER TE GAAN. MET EEN WINDAS WERDEN DE BOGEN GESPANNEN.

FREEK LEGDE SNEL DE PIJLEN OP DE PEZEN EN TOEN...

...LIET FRANK — OP COMMANDO VAN DE ADMIRAAL — DE PIJLEN SCHIETEN, RECHT OP HET ZEEROVERSSCHIP AF!

DE PIRATEN HIELDEN PLOTSKLAPS OP MET LACHEN. DE PIJLEN, WAARAAN TOUWEN ZATEN, BOORDEN ZICH MUURVAST IN HUN SCHIP!

„ALS JULLIE NOG ÉÉN VERDACHTE BEWEGING MAKEN, SCHIETEN WE WÉÉR, MAAR DAN OP JULLIE ZELF!" RIEP DE ADMIRAAL.

HIJ DEELDE VERVOLGENS DE WACHTEN IN. FREEK WAS HET EERST AAN DE BEURT.

„M-M-M-MOET IK HIER HELEMAAL ALLEEN STAAN," STOTTERDE FREEK. „DAT DURF IK NIET, HOOR!"

„NOU GOED," ZEI BOEM. „GAAN JULLIE DAN MAAR SLAPEN. OVER TWEE UUR MAAK IK JULLIE WAKKER!"

DAT LIETEN DE VRIENDEN ZICH GEEN TWEE KEER ZEGGEN EN BROEDERLIJK DAALDEN ZE DE TRAP AF NAAR HET RUIM.

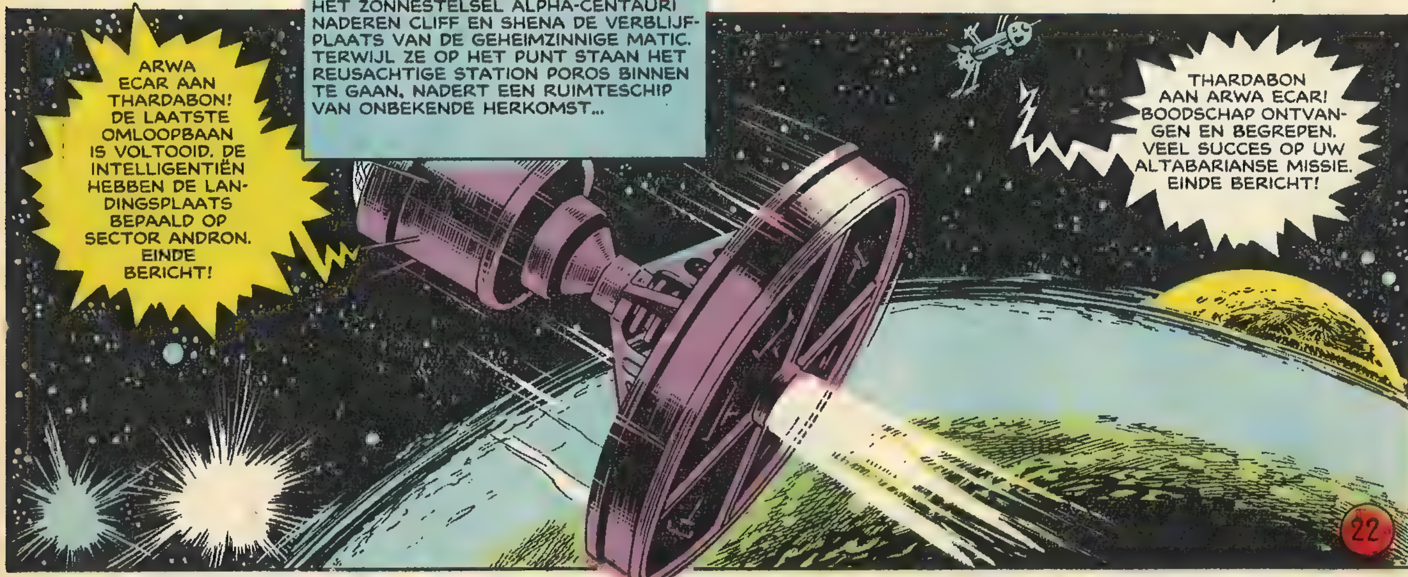

ZE KLOMMEN IN HUN HANGMAT EN EEN KWARTIER LATER WAREN ZE IN DIEPE RUST.

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

INTUSSEN LANDT HET RUIMTESCHIP ENKELE HONDERDEN KILOMETERS VERDER, DICHT BIJ DE PLAATS WAAR ENIGE GEHEIMZINNIGE DOORZICHTIGE BOLLEN ZWEVEN...

De hinderlaag

DOOR SEF MURIS

Jim Maddox' rechterhand bleef dicht bij de notehouten kolf van zijn revolver, terwijl hij langs het bosje kreupelhout reed. Hij zou zich heel wat opgeluchter voelen wanneer hij dit gevaarlijke punt was gepasseerd en de open prairie voor hem lag tot aan zijn veeboerderij.

Jim dacht reeds zich onnodig zorgen te hebben gemaakt over de gevaren van deze onoverzichtelijke plek, toen tot zijn schrik eensklaps een gemaskerde ruiter voor hem opdoemde met een getrokken revolver in de hand, die dreigend op hem was gericht.

,,Handen omhoog!" snauwde de kerel hem toe.

Jim besefte maar al te goed dat hij voorlopig kansloos was tegen deze bandiet en langzaam gingen zijn handen de lucht in. Nauwelijks had hij dit gedaan of hij hoorde een licht gekraak in het struikgewas achter zich. Eer hij besefte wat er aan de hand was, kreeg hij een klap met een geweerkolf op zijn achterhoofd; bewusteloos gleed hij uit het zadel en viel ruggelings op de grond.

Het begon reeds te schemeren, toen Jim weer tot bewustzijn kwam. Een moment staarde hij wezenloos voor zich uit. Zijn rechterhand ging naar zijn hoofd en hij slaakte een lichte kreet van pijn, toen hij de bult op zijn achterhoofd aanraakte. Nu drong het pas goed tot hem door wat er met hem was gebeurd.

Hij dacht aan zijn portefeuille en de schrik sloeg hem om het hart. Zijn hand ging van zijn hoofd naar zijn vestzak. De portefeuille met twintigduizend dollar was verdwenen!

Ontsteld sprong hij overeind. Het geld van de kudde vee die hij verkocht had was hem ontstolen. Welke schurken konden hem dit hebben geleverd? Buiten zijn cowboys was er haast niemand in deze streek die wist dat hij met zoveel geld naar huis zou rijden.

Jim raapte zijn hoed op die hem van zijn hoofd was gevallen en begaf zich te voet huiswaarts. Zijn paard was blijkbaar op hol geslagen, want nergens in de omtrek was het dier te bekennen.

In een allesbehalve prettige stemming liep Jim over het door het maanlicht beschenen prairiegras. Hij voelde zich lichamelijk helemaal niet lekker door de klap die hij had gekregen en bovendien had hij honger en dorst.

Hij had ongeveer een half uur gelopen, toen hij in de verte de schim zag van een ruiter, die op hem kwam toegereden. Het was zijn voorman Dick Patterson, die met een bezorgde klank in zijn stem vroeg: ,,Baas, wat is er met u gebeurd?"

,,Dick, ik ben radeloos. Bandieten hebben mij neergeslagen en al mijn geld geroofd."

,,De schurken!" riep Patterson verbolgen uit. ,,Wij gaan direct naar de boerderij en dan zetten we met al onze cowboys die kerels achterna."

,,Dat is doelloos," antwoordde Jim Maddox. ,,Waar moet je de bandieten gaan zoeken in de nacht? Ze zitten al lang in Brownfield of een andere plaats zich te goed te doen van mijn geld."

,,Dan gaan we daar zoeken," zei Patterson.

,,Ik dank je, Dick, voor je goede wil," zei Jim, ,,maar je hebt er niets aan. Ik weet helemaal niet hoe die kerels er uit zien en met hoevelen ze waren; twee man waren het in elk geval. Ik zag een gemaskerde ruiter voor me opdagen en een paar seconden later lag ik tegen de vlakte."

,,U hebt dus helemaal geen hoop dat deze misdaad wordt gewroken?"

,,Morgen trek ik er alleen op uit en misschien, als ik geluk heb, krijg ik die kerels achter slot en grendel en hopelijk mijn geld terug. Voor vanavond heb ik er genoeg van. Rij mij dus naar huis en zeg maar tegen de cowboys dat ik van mijn paard ben gevallen."

,,Dat zal ik doen, baas. Ik geloof dat een van de mannen wat loslippig is geweest in Brownfield en u bent er de dupe van geworden."

,,Laten we gaan, Dick. Ik heb honger en dorst en een barstende hoofdpijn."

Met zijn tweeën reden ze op Pattersons paard naar de boerderij. Jims vrouw Mary verzorgde direct de wonde van haar man en zette hem daarna eten en drinken voor. Zij was natuurlijk wat blij dat haar man weer thuis was, al werd haar vreugde getemperd door het verlies van de voor het voort-

bestaan van de boerderij zo nodige twintigduizend gulden.

Na de nachtrust en een stevig ontbijt voelde Jim Maddox zich weer fit. Hij maakte zich gereed om de bandieten te gaan zoeken. Net was hij bezig zijn paard te zadelen, toen zijn voorman op hem kwam toegelopen en hijgend zei: „Zeg, baas, nu is die Joe Lewis weer de hele dag weggebleven. Hij was nog brutaal ook. Ik heb hem op staande voet ontslagen."

„Dat heb je goed gedaan, Dick. Ik heb je immers de opdracht gegeven dat als hij zijn werk niet naar behoren wil doen, jij hem maar moest ontslaan."

Even later vertrok Jim in de richting van Brownfield, de plaats waar hij de vorige dag vandaan was gekomen. Toen hij bij de plek kwam waar hij was neergeslagen, steeg hij van zijn paard af. Zijn geoefend speurdersoog ontdekte twee paardesporen die in de richting van Brownfield gingen. Hij volgde het spoor tot op de weg naar dit stadje; hier ging het spoor in het stof van vele paardesporen verloren.

Dit deerde Jim niet. Het stond nu vast dat de bandieten naar Brownfield waren getrokken en dat zij met zijn tweeën waren geweest. Hij had nu tenminste een spoor.

Opeens schoot Jim iets te binnen. In de korte tijd dat hij de gemaskerde bandiet had gezien, had hij in een flits een opzichtige ring opgemerkt aan de hand die de revolver vasthield.

Die ring kon hem op het spoor van een van de daders brengen. Hij geloofde zeker dat hij de ring direct zou herkennen. Hij had er nooit veel aandacht aan geschonken, maar toch geloofde hij dat er weinig mannen in deze omgeving waren die ringen droegen met een kostbare steen.

Tegen het middaguur arriveerde Jim in Brownfield. Hij bond zijn paard aan een paal voor een café vast en slenterde daarna door de enige straat van het veestadje. Voor een van de cafés zag hij een achttal paarden staan. Het is hier al flink druk, dacht Jim, terwijl hij met aandacht de paarden bekeek. Hij ontdekte tussen de paarden het rijdier van zijn ontslagen cowboy Joe Lewis en dit deed hem besluiten het café binnen te gaan.

Terwijl hij naar het buffet liep, nam hij de aanwezigen goed op. Lewis speelde kaart met drie andere personen. Zij speelden poker en juist verloor Lewis een flinke inzet.

Jim dronk nadenkend zijn glas bier leeg en gaf de kastelein opdracht nog eens in te schenken. Daarna liep hij naar de kaarttafel. Zijn aandacht gold niet het spel, maar wel de handen van de kaarters.

Een schok van verrassing ging door hem heen. Aan een van de kaartende handen bevond zich die opvallende ring! Het was de hand van Jack Rush, een zeer ongunstig bekend staand persoon.

Rush en Lewis hadden hem beroofd, dat stond nu voor hem vast. Waar had Lewis gisteren de hele dag gezeten en waarvan maakte hij zulke grote verteringen? Een cowboy verdiende niet zo veel, dat hij dagenlang met geld kon smijten.

Lewis verloor juist weer en nu deed hij of hij zijn vroegere baas voor het eerst zag. Met een honende klank in zijn stem zei hij tegen de andere kaarters: „Zeg, lui, daar gaat het hongerloontje dat Maddox mij uitbetaalde naar de bliksem."

„Dat geld heb je gestolen, schurk!" riep Jim uit.

Lewis sprong van zijn stoel op, terwijl zijn rechterhand naar zijn revolver ging. De kans om dit wapen te grijpen kreeg hij niet. Een vuistslag van Jim deed hem tegen de vloer tuimelen. Bleek van woede kroop Lewis overeind en wilde zich op Jim werpen. De harde vuist van de veeboer trof hem echter tegen de slaap en bewusteloos viel hij op de stoffige vloer neer.

Snel bukte Jim zich over de bandiet en haalde diens beduimelde portefeuille te voorschijn. Hij opende hem en zag tientallen bankbiljetten.

Met de portefeuille in zijn linkerhand, terwijl hij in zijn andere hand zijn vlug getrokken revolver hield, zei hij met harde stem tegen de aanwezigen: „Deze kerel werkte tot gisteren bij mij voor het gebruikelijke loon van een cowboy. En nu loopt hij rond met duizenden dollars in zijn portefeuille. Gisteren heeft hij me neergeslagen, terwijl ik met twintigduizend dollar op zak naar huis reed. Hij was in gezelschap van nog een schurk en die schurk ben jij. . . Jack Rush!"

Rush, anders een brutale kerel, was een moment verbijsterd door deze beschuldiging. Dit duurde slechts een paar seconden. Toen ging zijn hand razendsnel naar zijn revolver. Nauwelijks had hij het wapen boven de tafel of een kogel uit Jims revolver deed met een schok de revolver op de vloer kletteren.

„Steek jij nu maar eens je handen in de lucht, Rush," zei Jim spottend. „Daarna gaan we op weg naar de sheriff. Die heeft voor jou en Lewis een gratis verblijf met kost en inwoning."

Eer hij besefte wat er aan de hand was, kreeg hij een klap met een geweerkolf op zijn achterhoofd; bewusteloos gleed hij uit het zadel en viel ruggelings op de grond.

Wie puzzelt er mee?

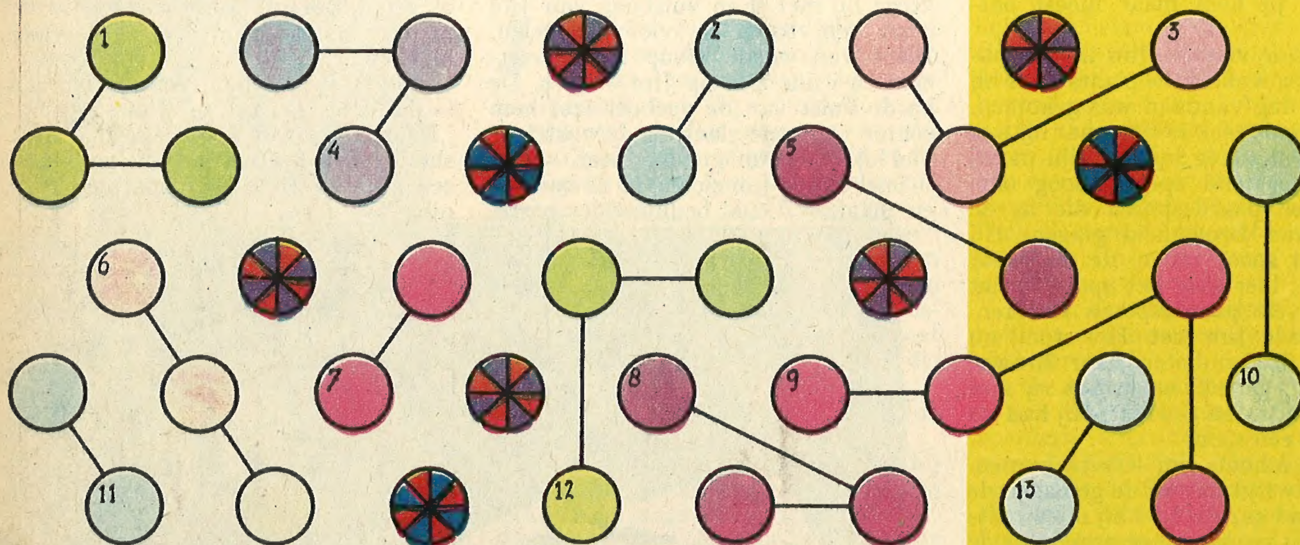
Antwoorden wereldquiz uit ons vorige nummer:

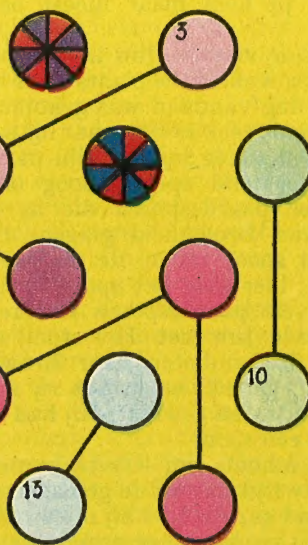
1 A. Termiek
B. Berkebomen
2 A. Het Romeinse leger
B. Aquaduct
3 1. Renault R 8
2. Renault R 4
4 India
5 *France*
6 Tonijnen
7 Siamezen
8 Nee, de kraan zit verkeerd
9 Vliegenzwammen
10 Westertoren
11 Sherlock Holmes
12 1 Mercurius; 2 Venus; 3 Aarde; 4 Mars; 5 Jupiter; 6 Saturnus; 7 Uranus; 8 Neptunus; 9 Pluto.

SPREEKWOORDPUZZEL

De figuur die je hier getekend ziet, lijkt wel wat op het toetsenbord van een schrijfmachine. Er moeten op de „toetsen" ook letters komen te staan, maar daarmee houdt de gelijkenis ook op. Het is niet anders dan een puzzelopgave en de letters die je invullen moet, vormen tezamen een spreekwoord.

Om de oplossing te vinden zoek je de in de omschrijvingen aangegeven woorden op. Bij het invullen neem je telkens eerst het kringetje met het cijfer en je gaat dan verder volgens de verbin-

dingslijnen (die alle kanten uitgaan), tot je alle letters van het woord hebt gehad. Als je klaar bent en je de goede woorden gevonden hebt, moet je het spreekwoord kunnen lezen.

De omschrijvingen zijn:

1. Schapehaar
2. De dato (afkorting)
3. Pijn, smart
4. Liefelijke sprookjesfiguur
5. Persoonlijk voornaamwoord
6. Erg vochtig
7. Lidwoord
8. Opening, doorgang
9. Ronde peulvrucht
10. Civiel ingenieur (afkorting)
11. Uitroep van blijde verrassing
12. Japans geldstuk
13. Uitroep van pijn

OPLOSSING WERELDQUIZ

1 Japan
2 Peru
3 Gorilla
4 F 104 G Starfighters
5 Vliegende vis
6 A. Margriet
B. Trompetnarcis
C. Tijgerlelie
D. Anjer
7 Jockey
8 Amerikaans voetbal
9 New York - Vrijheidsbeeld
10 Struisvogel en kangoeroe
11 Jaguar Mark X

DE GOUDEN STAD

MANDY EN KEN WILSON, OP ZOEK NAAR DE VERDWENEN STAD VADRA, WAREN BIJ HUN VRIEND PROFESSOR TAMBLIN OP KRETA. ZIJ VERMOEDDEN, DAT PRINSES ELVIRA, EENS HEERSERES OVER VADRA, NAAR DAT EILAND GEVLUCHT WAS.

MANDY VERZONK IN GEPEINS EN ZAG HET ALLEMAAL DUIDELIJK VOOR ZICH.

EVEN LATER WERD HET SCHIP GEËNTERD EN KLOMMEN DE PIRATEN AAN BOORD...

LANGZAAM KWAM MANDY IN DE WERKELIJKHEID TERUG EN ZE VROEG:

BIJ DEZE WOORDEN KEEK MANDY VERBAASD OP.

DE VOLGENDE DAG TROKKEN ZE ER MET EEN BOOT OP UIT.

EVEN LATER GLEED MANDY DOOR HET HELDERE WATER...

OP EEN GEGEVEN OGENBLIK DOEMDE ER IETS DONKERS VOOR HAAR OP.

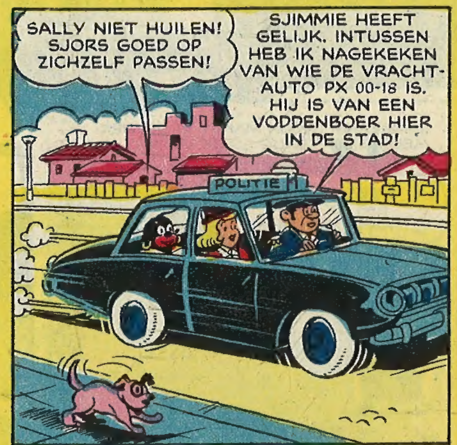

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.